

Sygn. akt V Pa 6/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Szykut

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 roku w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **B. K.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

o odprawę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie IV Wydziału Pracy

z dnia 11 grudnia 2012 roku, sygn. akt IV P 149/12

I oddala apelację,

II zasądza od powódki B. K. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego

UZASADNIENIE

Rozpatrując złożoną przez powódkę apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie IV Wydziału Pracy z dnia 11 grudnia 2012 r. (sygn. akt IV P 149/12) oraz mając na uwadze treść art. 505¹³ k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie podważyła skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego w Człuchowie.

W postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo rażącego naruszenia istotnych przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ k.p.c.)

W niniejszej sprawie apelująca zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj. art. 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, poprzez jego nie zastosowanie i oddalenie powództwa o odprawę, podczas gdy do rozwiązania stosunku pracy nie doszło z przyczyn niedotyczących pracownika, co uzasadnia roszczenie powódki o odprawę. Nadto zarzuciła naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, a polegającą na przyjęciu, że jedyną przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powódką była jej długotrwała choroba, podczas gdy z zeznań bezpośredniego przełożonego powódki, E. W. wynika

jednoznacznie, iż ta przyczyna nie była rzeczywista, natomiast z twierdzeń sprzeciwu wynika, że jedyną przyczyną rozwiązania stosunku pracy była dezorganizująca pracę długotrwała nieobecność spowodowana chorobą, co z kolei Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie V Pa 76/12 uznał za okoliczność nie uzasadniającą wypowiedzenia umowy o pracę. Apelująca zarzuciła również naruszenie prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie wnioskowanych przez powódkę dowodów, w szczególności zwrócenia się do PFRON z zapytaniem, kiedy pozwana spółka złożyła wniosek o skierowanie osoby do pracy na stanowisku sprzątaczkki, czy wniosek dotyczył utworzenia nowego stanowiska pracy, czy pozwana uzyskała w związku z zatrudnieniem nowej sprzątaczkki dofinansowanie oraz przesłuchania świadków na okoliczności określone w pozwie, pomimo że przeprowadzenie tych dowodów dotyczyło ustalenia faktów mających istotne znaczenie dla sprawy. W ocenie apelującej powódki Sąd I-ej instancji popełnił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu, że w miejsce powódki została zatrudniona inna osoba, podczas gdy stanowisko sprzątaczkki w oddziale pozwanej było nie obsadzone przez cały październik 2010 r. W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanej spółki na jej rzecz kwotę 5.734 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odprawy za rozwiązanie umowy z przyczyn nie dotyczących pracownika. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a w razie przedłożenia zestawienia kosztów, zgodnie z tym zestawieniem. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji, z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd pierwszej instancji w prawidłowy sposób skonstruował stan faktyczny niniejszej sprawy, trafnie powołał obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa, jak również wyciągnął przekonujące wnioski, które bez potrzeby ich powtarzania, Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sąd pierwszej instancji oceniając zebrany materiał dowodowy nie przekroczył również granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.233 §1 k.p.c.

Sporne między stronami było, czy powódce w związku z rozwiązaniem umowy o pracę przysługuje odprawa pieniężna w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę w kwocie 4.921,71 zł z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 24.02.2012 r., w sprawie V Pa 74/11 zasądzono od pozwanego (...) sp. z o.o. na rzecz powódki B. K. odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 4.921,71 zł z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd II-ej instancji zgadza się z poglądem Sądu pierwszej instancji, iż korzystny dla pracownika wynik sporu o odszkodowanie z art. 45 § 1 k.p., nie przesądza o zasadności równocześnie dochodzonego roszczenia o odprawę pieniężną z art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm. (vide: wyrok SN z 2008-09-12 I PK 22/08 Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych 2010/3-4/32/90).

W pierwszej kolejności należało rozpoznać zarzut powódki dotyczący naruszenia prawa materialnego tj. art. 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników poprzez jego nie zastosowanie i oddalenie powództwa o odprawę.

Odprawa pieniężna z art. 8 powyżej powołanej ustawy przysługuje pracownikowi niezależnie od tego, czy rozwiązanie z nim stosunku pracy przez zakład było niezgodne z prawem lub niewładliwe, jeżeli nastąpiło z określonych prawem powodów dotyczących zakładu pracy, w którym następuje zmniejszenie zatrudnienia z przyczyn ekonomicznych, zmian organizacyjnych, produkcyjnych lub technologicznych (art. 1 ust. 1 ustawy), albo w przypadku ogłoszenia jego upadłości lub likwidacji (art. 1 ust. 2 ustawy). Jeżeli zakład pracy rozwiązał stosunek pracy z pracownikiem z podanych przyczyn, zgodnie z prawem, to pracownikowi przysługuje z mocy art. 8 ustawy uprawnienie do odprawy, a jeśli zakład pracy wypowiedział pracownikowi umowę o pracę z naruszeniem przepisów prawa, z przyczyn określonych w art. 1 ust. 1 i 2 ustawy, np. nie zachowując przewidzianego w ustawie trybu postępowania, to pracownikowi zamiast roszczenia

o przywrócenie do pracy przysługuje ponadto przewidziane w art. 45 § 2 k.p. odszkodowanie. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13.12.1990 r., III PZP 22/90, OSNCP 1991, nr 5-6, poz. 64).

Jak słusznie podniósł Sąd I-ej instancji, nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę w rozumieniu art. 45 k.p. samo przez się nie przesądza, że wyłączną przyczyną rozwiązania stosunku pracy były przyczyny leżące po stronie pracodawcy, o których mowa w art. 1 ust. 1 i ust. 2 powołanej ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W niniejszej sprawie powódka nie wykazała „wyłącznieści” przyczyn wypowiedzenia leżących po stronie pracodawcy, o których mowa w ustawie z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, mimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu.

W świetle wyników przeprowadzonego postępowania, brak jest w ocenie Sądu II-ej instancji podstaw do uznania zasadności roszczenia powódki o wypłatę odprawy.

Odnośnie zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 227 k.p.c. mającego, w ocenie powódki, wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w postaci nie przeprowadzenia wnioskowanych dowodów, również w ocenie Sądu II-ej instancji ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotowe postępowanie toczyło się według przepisów o postępowaniu uproszczonym i profesjonalny pełnomocnik powódki zgłaszając dopiero na rozprawie w dniu 11.12.2012 r. wniosek o zwrócenie się do PFRON o informację czy w związku z zatrudnieniem A. C. pozwana spółka dostała dofinansowanie, nie wykazał, iż potrzeba powołania tego dowodu powstała później lub ten dowód nie był wcześniej znany. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I-instancji prawidłowo na podstawie art. 217 k.p.c. pominął powyższy wniosek dowodowy jako zgłaszany jedynie dla zwłoki. Ponadto, z przyczyn opisanych już powyżej, w ocenie Sądu Okręgowego, przeprowadzenie tego dowodu nie mogło mieć wpływu na rozpoznanie sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie §12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. – punkt II sentencji wyroku.